

упражнявать на него спокойно оцѣзи които са посветяватъ търпеливо на грубо-шарлатанскій този животъ, но на челоуѣцы като тебе, дарены отъ природата съ благородны чувства, религіята открыва посвещенны тайнства; ты си са вече заклель и не можешъ да са повърнешъ назадъ. Бъди весель и радостень, отъ днесъ азъ ще ти бждь ржководитель.

— Чудный и опасный челоуѣче, какво ще мя учишь? новы ли шарлатанства? . . . новы ли измамы? . . .

— Не; докарахъ та на края на недовѣріето, ще та поведжъ къмъ вышныя кржгозоръ на вѣрата. До сега ты имаше предъ себе си образы лъжовны, сега ще узнаешъ на каквы истинны сж тѣ символы. Нема сѣнка, Апекиде, безъ да сжществува предметъ който я прави! Чакамъ та този вечеръ у дома; дай ми ржката си.

Замаянъ и очарованъ отъ тѣзи думы момъкътъ си подаде ржката, и са разстаняхъ и учительтъ и ученикътъ.

Истинно бѣ че Апкидъ не можеше вече да са оттегли. Той бѣ са вече заклель да веде безбраченъ животъ и са принуждаваше да живѣе верѣлъ сичката строгость на фанатизма, безъ да е утѣшенъ пове отъ убѣжденіе. Естествено бѣ прочее дѣто желаше пламенно да са върне на предишното си общественно положеніе, отъ което никакъ вече не бы са помѣстилъ, но непреклонныйтъ и мждъръ духъ на Египтянина, който владѣяше младата му фантазія съ многото си и различни силлогизмы, държеше го въ една облачна нерѣшителность, помежду надѣждата и страха.

Въ туй време важно и полека пристѣпваше Арбакъ къмъ къщата на Юна. Той бѣ влѣзълъ вече въ архива, когато чу гласъ благозвучень, но нему неприятеень, който идеше отъ колонадата. Той бѣше гласътъ на Главка и първый пѣтъ сега стрѣлата на ревностьта ободо гжрдытъ на Египтянина. Водометътъ на благовоината градниа, който прѣскаше въ въздуха струитъ си на свѣтливы капкы, расхладяваше къщата въ маранята на пладнята. Слугинитъ неотдѣльны почти другаркы на Юна, която ако и да обычаше свободата по живѣяше сѣвоги благопристойно, стояхъ нѣколко раскрачи далечъ отъ господарката си. У краката на Главка лежеше лирата, на койшто той преди малко бѣ свирилъ предъ Юна лезвійска мелодія. Представената на Арбаковытъ очи тѣзи сцена имаше странень единъ характеръ на прекрасна и изящна поетическа фантазія, каквато, както заключавамы, служаше за характеристика на древнитъ. Тамъ са виждахъ стълпове отъ мраморны саксии съ най благовоинны цвѣтъя и по една статуя на края на сѣки алея които представяхъ въсхитително зрѣ-